

изкочили двамата мъже и почнали да слагат богата трапеза. Старата се нахранила, напила, и така била довольна, че похвалила дядото.

— Сега вече, старче, не ще те бия, казала му тя.

Стареца взел със себе си добрата торба, а сърдитата окачил на стената на видно място, а сам се разхождал по двора.

Ето, на бабата се пощяло да си похапне още малко, и извикала, както викал стареца:

— Двама из по торбата!

Веднага изкочили мъжете из торбата и почнали да я бият: „Не бий старика!“ — и викали те. А бабата му извикала:

— Ела в стаята, дядо — ела си прибери мъжете, те сжвсем ме пребиха!

А стареца се разхождал по двора и се подсмивал:

— Нищо! нека още те по утупат!

Най-после му дожаляло за старата, влязал в стаята и им казал да се приберат.

От тогава старата станала по-кротка, и стареца не можел с нея да се нахвали.

Чичо Пейчо.

Сираче.

О, тжжна е песента на бедното сираче! То трепери от студ, тжрпи глад и ходи обвито в парцали. Аз го познавам. То живее в малка прихлупена кжщичка при огнената воденица.

Еднаж, заедно с моето сестриче, уловени за ржцете на татка, се вржцахме от една хубава пролетна разходка; то стоеше на пжтния праг, и тжжно гледаше кжм нас. Тези тжжни очи като че ли пронизваха сжрдцето. Пуснах ржката на татка и отидох при него.

„Мило дете, казах му, ела при нас! Ние ще се вжрнем наново в полето и там, сред цветята и игрите, ти ще забравиш своята тжга и ще бждеш щастливо.“

Но то тжжно ме погледна, заплака и каза: